

14. njedźela po śwjatej Trojizy.

Luf. 17, 11—19.

A poda ƙo, jako wón czechnjese do Jerusalema, džese wón ƙrjedza psches Samariski a Galilejski kraj. A jako wón do jeneho městka pschindze, setkachu jeho džekaczo wuřadni mužy, czi stejachu nasdala, a posběžechu ƙwój hlóř a džachu: Jesu, luby miřtrje, ƙmil ƙo nad nami! A hdyž wón jich wuhlada, džese wón k nim: Džicze a pokazje ƙo měřnikam. A sta ƙo, jako tam džechu, buchuwoni wucžisczeni. Jedyn pať mješ nimi, jako widžese, so wón wustruwjenty bě, wróći ƙo a ƙhwalesche Boha s wulkim hłóřom, a panuwšchi na ƙwoje wobliczo k jeho nohomaj, džakowajše ƙo. A tón běše Samariski. Jesuř pať wotmolwi a džese: Njeje jich džekacž wucžisczenych? Hdžeha pať ƙu czi džewjeczo? Njeje ƙo hewak žadny namakak, kiž by ƙo wróćil, so by Bohu cžesež dat, hacž jeno tón zusobnik? A wón džese k njemu: Stań a dži, twoja wěra je cze wustruwila. Samjen.

Najwažniřchi džěl Božeje ƙlužby w Izraelskim ludu běše wopor. Wopory Bohu pschinjeřechu, so bychu ƙo s nimi wot ƙwojich hrěchow wucžiscžili abo so bychu ƙo jemu dostatych dobrotow dla džakowali. Tehodla ƙo w śwjatym piřmje stareho ƙluba roždžěl mješ woporom sa winu a mješ džaknym woporom cžini.

Tež my, džeczi noweho ƙluba, wopory pschinjesč mamy, my pať tele wopory wjazy njepschinjeřemy se žanej šocžazej ƙrwju, ani se žanymi pólnymi płodami, ale ƙamych řebje woprujemy, hdyž ƙwoje dary a mozy, ƙwoje džělo a powoźanje do ƙlužby ƙwojeho Boha stajimy a wopory stareho ƙluba sa šnamjenja a pschirunanja duchownych woporow wobhladujemy.

Tež my sa dostate dobroty ƙwój džakny wopor pschinjesč dyrbimy; ale s pobožnym řěrlušerjom špěwamy: